

DE PE SCENĂ – ÎN VIAȚĂ

Chemării lansate de partid către oamenii de artă și literatură, îndemnului de a pleca la țară în sprijinul acțiunii de culturalizare a satelor — pe lângă scriitori, pictori și compozitori, i-au răspuns cu entuziasm și un mare număr de lucrători din teatru. La începutul lunii decembrie, de pe scenele și din teatrele din Capitală au lipsit o seamă de actori, regizori, pictori-scenografi și secretari literari...

I-am găsit însă repetind, la lumina lămpilor cu gaz sau a becului electric, în săli de clasă, în cămine culturale, îndrumând tineri și bătrâni, femei și copii, în tainele meșteșugului teatralicesc. I-am văzut pavoazind sălile căminelor, scriind la gazete de perete și ținând conferințe despre marii noștri scriitori, despre victoriile în cucerirea spațiului cosmic, împotriva superstițiilor, despre felul cum își pot construi o viață mai bună, despre lupta pentru pace. I-am văzut străduindu-se să compună versuri potrivite pentru brigăzile de agitație sătești și chibzuind la adunările colectivelor sau ale întovăririlor, cum să aducă pe drumul belșugului, noi membri din rândurile țărănimii muncitoare.

Cîteva din gindurile și problemele care i-au frământat în acest răstimp, unele roade ale muncii lor ne-au fost mărturisite de cîteva dintre ei...

„AM ÎNCEPUT CU UN RECITAL DE POEZIE”

CONVORBIRE CU GH. IONESCU-GION

Pe actorul Ionescu-Gion de la Teatrul Municipal l-am auzit exprimându-și dorința de a-și prelungi șederea și, bineînțeles, activitatea în satul Nicolae Bălcescu din raionul Lehliu.

— *Considerați că nu v-ați îndeplinit misiunea în luna de zile cît ați stat la țară?*

— *Cred că datoria noastră este de a nu întrerupe niciodată munca artistică și agitatorică la sate. A fi un factor de cultură, un propagator al artei doar în centru e prea puțin. Mărturisesc că am încercat un sentiment de vinovăție cînd am intrat în nebanuit de frumoasa sală de teatru — care e acum pe isprăvite — în satul Bălcescu, fiindcă s-au împlinit aproape doi ani de zile de cînd s-au rărit — ca să nu zic că au dispărut — ieșirile mele la țară...*

La întrebarea noastră dacă a constatat unele schimbări survenite în viața satului, actorul ne mărturisește emoționat :

— *Vă declar că am rămas sincer uluit în fața civilizației, pe care am descoperit-o azi. În satul acesta, doar puține case n-au aparate de radio. Oameni care să nu știe ce înseamnă cinematograful, nu mai există. Căminul cultural a devenit*

centrul cel mai important de activitate (echipa lui artistică e renumită și a fost premiată la multe concursuri de amatori). Școala posedă un splendid „colț viu“, miciurist, are o bibliotecă îndeajuns de populată și, ce-i mai interesant, elevi voluntari, adică, tineri care în urmă cu ani au isprăvit cele patru clase primare, iar acum, la înființarea școlii de șapte ani, s-au grăbit să se reînscriseră. I-am văzut cum își pregăteau lecțiile la rusă și franceză și cum rezolvau probleme de algebră...

— *Cum s-a concretizat activitatea dvs. acolo în mijlocul lor?*

— Am început cu un recital pe poezie. Aceasta, la cererea lor. Mă ascultaseră la radio, mă cunoșteau și mi-au cerut să le recit. O noapte întreagă le-am citit din Eminescu, Coșbuc, Beniuc, Jebeleanu. Pentru mine a fost un spectacol de neuitat. Bătrâni, tineri, fețe înăsprite te ascultă cu respirația tăiată. La rîndul meu, i-am ascultat și eu cu respirația tăiată — cum recită. Am găsit câteva veritabile talente — și mi-am propus să le urmăresc îndeaproape. Pentru aceasta am obținut sprijinul

mării noastre artiste și directoare a Teatrului Municipal — Lucia Sturdza Bulandra. De altfel, tovarășa Bulandra mi-a făgăduit că va veni neapărat la serbarea pe care o pregătim cu prilejul inaugurării căminului cultural.

— *Ce piesă pregățiți — a fost întrebarea noastră, știind că majoritatea actorilor plecați au regizat cite o piesă pentru căminul cultural.*

— De data aceasta, regizorul e și autor. Împreună cu prof. Traian Dumitriu — animatorul vieții cultural-artistice din comuna Bălcescu — scriu o piesă într-un act. Subiectul? Realitatea imediată și problemele ei concrete, care îi frământă pe localnici. Îtovărășirea din sat și colectiva din Paicu, un sat învecinat — raportul dintre aceste două forme de colectivizare agricolă. Cred că este o temă mai puțin întâlnită în literatura noastră dramatică...

Urîndu-i succes în terminarea piesei și realizarea ei scenică, ne-am despărțit de Gh. Ionescu-Gion, nu însă înainte de a-i putea consemna încă vreo câteva cuvinte :

— Vreau să-mi exprim și pe această cale recunoștința mea către cei care m-au trimis să cunosc și viața de dincolo de barierele orașului. Am descoperit acolo lucruri vitale pentru mine, pentru creația mea : de pildă, faptul că tinerii vin de la muncă la cămin să asculte radio, nu merg la circiumă. Eu cred că nu este suficient de cunoscut acest lucru, care altădată ar fi părut de necrezut. După cum nemăsurate sînt roadele revoluției înfăptuite în aceste sate. N-avem dreptul să trecem nepăsători pe lângă ele. Găsesc că munca de culturalizare a țărănimii muncitoare conține ceva impresionant. Trebuie cunoscută de toată lumea — mă refer la lumea noastră artistică.

— *Cu ce gânduri vă înapoiți în sat? — a fost ultima noastră întrebare.*

— Două puncte în programul meu de lucru : să termin piesa făgăduită — și să-i ajut pe țărani să-și isprăvească construcția sălii de teatru. În îndeplinirea acestei sarcini mă bucur și de sprijinul Teatrului Municipal.